

der Hensyn til de flere med hint Fængsel forbundne Stærpelse, synes det rigtigere at anse det for dobbelt saa strengt som det simple Fængsel paa Bånd og Brød.

Slutningsbestemmelsen om Forvandling af en Fængselsstraf til Fængsel af en anden Art synes at have Nødvendighed mere for sig, end simpelthen t lade det Overtredende bortfalde.

3die Kapitel.

Almindelige Bestemmelser for de militære Straffeloves Anvendelse.

Til § 47.

Bestemmelsen er grundet i Sagens Natur, og paa Grund af den hyppige Anvendelse, som den kan faa i militære Forhold, synes det rigtigst at give den udtryffeligt Hjemmel.

Til § 48.

Sfr. Bemærkningen til § 42.

Til § 49.

Sfr. den almindelige Straffelov § 36.

Til § 50.

Grundsætningen har Hjemmel i Kr. Art. Br. af 1683 § 38 og gjenfindes i de fleste fremmede Militærlove. Den er nødvendig paa Grund af den store Fare, der kan opstaa for hele Krigsmagten, naar endog kun en enkelt Mand forsjømmer sin Pligt, saasom naar Nogen i Druffenskab forlader eller i Øvrigt forsjømmer sin Post imod Fjenden eller en Udkigspost paa et Skib. Den optagne Regel er for Resten ikke saa omfattende som den 38te Kr. Art., idet den er indskrænket til Overtredelse af Tjenestpligter, men den synes saa meget mere at være paa sin Plads, som de Forbrydere, med hvilke denne Lov beskæftiger sig, ofte ere bevabnede og derfor farligere end andre Forbrydere.

For Øvrigt bemærkes, at ligesom det er en Selvfølge, at nærværende Paragraf kun kan komme til Anvendelse, naar Veruselsen kan tilregnes den Paagældende, saaledes er Paragrafens særegne Regel kun gjældende med Hensyn til Overtredelse af Tjenestpligter. At gjøre en Undtagelse for Tjenestovertrædelser, begaaede i den højeste Grad af Veruselse, forekommer Krigsbestyrelsen ganske utilstedeligt og vilde, navnlig i Krigstid og i Tilfælde af Mytteri eller deslige, lettelig kunne have de allerfarligste Følger. Krigeren ved, at han til enhver Tid skal være rede til at gjøre sin Skyldighed, og det kan derfor ikke være uretfærdigt ved Lov at nægte

ham Formildelse eller Eftergivelse af Straf for Tjenestovertrædelser, begaaede i en Druffenskab, som er ham tilregnelig.

Til § 51.

Den store Fare, som forskjellige Forbrydelser medføre, naar de begaaes af flere Krigere i Forening, har fremkaldt en saadan Grundsætning om Hovedmands Strafbarhed som den, der indeholdes i denne Paragraf. Lignende Bestemmelser forekomme i næsten alle Staters militære Straffelove; dog er Reglen her mere indskrænket, idet Overmand ikke altid, men kun naar den virkelige Hovedmand et udfindes, og i dette Tilfælde kun den ældste af dem henregnes til Hovedmand. Den kan faa Anvendelse efter §§ 66, 87, 98, 99, 101, 103 og 147.

Ved Redaktionen af denne Paragraf har man bestræbt sig for at imødekomme Folkethinget.

Til § 52.

Om end Sætningen i sidste Stykke følger af sig selv, er det dog til Betyggelse for den Tiltalte fundet rigtig udtryffeligt at udtale den.

Til § 53.

Sfr. den almindelige Straffelov §§ 62 og 63 og Forslaget §§ 141 og 146.

Til § 57.

Denne Regel kan, efter hvad ved § 1 er bemærket, faa Anvendelse paa saadanne Forbrydelser imod Tjenestpligter, som, fordi de ere af en almindelig Natur, ikke ere omhandlede i Lovforslaget. Saaledes f. Ex. ville Auditører kunne blive at straffe efter Reglerne for Retstæbente, saasom for ulovlig Sportulering.

Til § 58.

Uden en saadan Regel er det usikkert, om man paa Menige, f. Ex. paa en Skildvagt, der lader sig besikke, kan anvende den almindelige Straffelovs § 144.

Til § 59.

Sfr. den almindelige Straffelov § 70.

Til § 60.

En saadan Bestemmelse, der i Øvrigt vistnok kun sjelden vil blive benyttet, er for enkelte Tilfælde Skyld nødvendig for at kunne standse grove Forbrydelser, f. Ex. Rømning, Plyndring eller farlige Handlinger fra Indvaanernes Side i fjendtligt Land, naar de tage stærkt Overhaand. Lignende Bestemmelser forekomme i flere fremmede Love.